

[Finansministeren.]

en ordning, der kan tilfredsstille kommunerne i den tid, der går fra nu til 1. april 1958.

Ordføreren for forslagsstillerne (N. Chr. Christensen): Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til det forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat af medlemmer inden for venstre og det konservative folkeparti, og endvidere til de udtalelser, som finansministeren nu har fremsat.

Det er jo rigtigt, at spørgsmålet om ændring af de indviklede refusionsregler for kommunerne ikke er af ny dato. Når mange kommunalmænd i dag er fortvivlede over dem, skyldes det de øgede forskudsvisse byrder for kommunerne — herunder især forholdet til udligningsfonden — som tvinger kommunerne til at foretage en øget skatteudskrivning, der først og fremmest skyldes, at kommunerne må stå i forskud for staten.

I 1952 blev der gennemført en reform, som ændrede formen for aflæggelsen af kommunernes sociale regnskaber, og herved rationaliseredes anvisning af forskud og resttilskud for refusion såvel fra statskassen som fra invalideforsikringsfonden. Man opnåede, at denne anvisning kunne følge nøjere i takt med kommunernes udgifter. Men ud over reformen, som fandt udtryk i bekendtgørelsen af 28. marts 1952, blev der ikke foretaget videre til løsning af problemet, hvis tyngdepunkt i dag navnlig ligger i den langsomme refusion fra udligningsfonden, idet kommunerne ofte må vente helt op til 2 år. Jeg er ganske klar over, at problemet er uhyre vanskeligt, fordi kommunernes sociale udgifter ydes igennem en lang række organisationer, nemlig statskassen, invalideforsikringsfonden, den fælleskommunale udligningsfond, det mellemkommunale refusionsforbund og amtsfonden. Derfor rejser det spørgsmål sig, som nu også den højtærede minister var inde på: kan dette dog ikke forenkles? Refusionssystemet bliver uoverskueligt, og det forhold, at refusionerne gennem disse organer i enkelte tilfælde ydes med vidt forskellige brøker, gør jo ikke sagen lettere. Jeg kan ikke tro andet, end at der fra alle sider må være interesse i at løse problemet om at reformere refusionssystemet med hen-

blik på at tilvejebringe en lettere tilgængelig form, der formindsker såvel kommunernes som alle øvrige instansers arbejde med at beregne, opgøre og anvise refusion, lægge budgetter o. s. v.

Sagen har naturligvis optaget skattekommissionen, men endnu har vi ikke set et forslag på folketingets bord desangående. De bemærkninger, den højtærede finansminister fremsatte, tager jeg som udtryk for, at hvad enten ændringer skal ske i form af en lov eller i form af en bekendtgørelse fra ministeriet efter forhandling med de pågældende kommunale organisationer, så vil sagen blive fremskyndet, og det vil jeg gerne udtrykke min glæde over. Hvorfor er de ansvarlige myndigheder veget tilbage for at løse dette spørgsmål på et tidligere tidspunkt?

Når situationen har tilspidset sig ved dette års budgetlægning i kommunerne, skyldes det ikke mindst, at folkepensionsloven ikke alene pålægger kommunerne visse byrder, hvad vi alle har været klar over, men at det knirkende forskudssystem pålægger kommunerne ekstrabyrder, idet de faktisk kommer til at finansiere en betydelig del af folkepensionen derved, at de må vente til op imod to år på at få de penge, der forskudsvis er lægges ud. Det er dette forhold, som er ved at slå bunden ud på adskillige kommunekasser, og som giver vore kommunalfolk bekymringer. Et er, at kommunerne skal udrede de dem af staten pålagte nye udgifter, noget helt andet er, om de også skal finansiere statsudgifterne. Jeg tager finansministerens bemærkninger før som udtryk for, at det skal de ikke. Der skal laves en anden ordning vedrørende dette. Det sidste misforhold kan jo heller ikke være rimeligt, og det giver desværre folkepensionens modstandere vind i sejlene i en ganske vist usaglig diskussion. Der kan I se, siger de, befolkningen må ikke alene bære de byrder, staten pålægger dem, men over kommunerne skal man mange steder bære endnu mere, end der opkræves over statskatten. De oplysninger, politikerne har givet under sagens behandling i folketinget, er altså ikke rigtige, hævder man. En sådan agitation kan vi, der er tilhængere af folkepensionen, ikke være tjent med. Derfor må forskudsreglerne laves om, og